

Sygn. akt II CSK 275/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 19 czerwca 2019 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Powodowa spółka „M.” dochodziła od Banku [...] na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu zapłaty kwoty 831.476,75 zł, którą pozwany wyegzekwował od spółki „W.” (dłużnika strony powodowej), realizując uprawnienia z umowy przelewu wierzytelności na zabezpieczenie kredytu udzielonego stronie powodowej. Żądana kwota stanowi odsetki za okres po wypowiedzeniu umowy kredytu, tj. od dnia 28 lutego 2007 r. do dnia 19 lutego 2014 r., wyliczone według przyjętej w umowie kredytowej zasady naliczania odsetek od kredytu przeterminowanego. W ocenie strony powodowej odsetki – po wypowiedzeniu umowy kredytu - nie należały się pozwanemu Bankowi. Według strony powodowej wyegzekwowanie przez pozwanego Bank, jako cesjonariusza od dłużnika strony powodowej spółki „W.” spornej kwoty odbyło się w warunkach braku podstawy prawnej przysporzenia.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 11 marca 2015 r. oddalił powództwo, a apelację wniesioną przez powodową Spółkę, Sąd Apelacyjny w [...] – rozpoznając tę sprawę po raz pierwszy - oddalił wyrokiem z dnia 29 lipca 2015 r.

Według dokonanych ustaleń, powodowa Spółka zawarła z pozwanym Bankiem w dniu 23 grudnia 2004 r. umowę o kredyt inwestycyjny w kwocie 2.291.948 zł oraz umowę przelewu oznaczonych wierzytelności, w tym wierzytelności przysługujących jej od spółki „W.” w celu zabezpieczenia wierzytelności pozwanego Banku wynikających z umowy kredytowej. Zgodnie z postanowieniami § 3.05 umowy kredytowej, kredytobiorca w wypadku nie wywiązywania się z terminowej spłaty kredytu lub jego raty zapłaci odsetki od kredytu przeterminowanego, oprocentowanego według stawki zmiennej, odpowiadającej dwukrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, naliczonych według zasad określonych do naliczania odsetek od kredytu wykorzystanego. Niespłacona przez kredytobiorcę w terminie należność Banku z tytułu kredytu lub odsetek staje się wymagalna w dniu płatności, a od dnia następnego od niespłaconej kwoty kredytu naliczane jest oprocentowanie od kredytu przeterminowanego, przy czym te odsetki są niezwłocznie wymagalne.

W związku z niespłacaniem kredytu pozwany Bank wypowiedział powodowej Spółce umowę kredytu ze skutkiem na dzień 28 lutego 2007 r. i wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który zaopatrzony został przez Sąd w klauzulę wykonalności. Tytułem wykonawczym objęta została należność główna, odsetki od należności głównej za okres od dnia 28 lutego 2007 r. do dnia zapłaty liczone według zmiennej stopy procentowej w wysokości dwukrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP (wynoszącej na dzień sporządzenia bankowego tytułu egzekucyjnego 11% w stosunku rocznym), odsetki od odsetek za okres od dnia 28 lutego 2007 r. do dnia zapłaty liczone według ustawowej stopy procentowej (wynoszącej na dzień sporządzenia bankowego tytułu egzekucyjnego 11,5% w stosunku rocznym) z zastrzeżeniem, że całkowita wyegzekwowana na podstawie tego tytułu kwota nie może przekroczyć 4.583.896 zł. Postępowanie egzekucyjne wszczęte na podstawie tego tytułu wykonawczego zostało umorzone.

Pozwany Bank, realizując umowę przelewu na zabezpieczenie udzielonego kredytu wystąpił przeciwko Spółce „W.” z powództwem o zapłatę. Sąd Apelacyjny w [...] zasądził od tej Spółki na rzecz pozwanego Banku kwotę 4.806.948 zł z ustawowymi odsetkami. Spółka „W.”, wykonując ten wyrok wpłaciła w dniu 20 lutego 2014 r. kwotę 6.293.357,37 zł. Z kwoty tej pozwany Bank na dług powodowej Spółki, wynikający z rozwiązanej umowy kredytowej zaliczył: kwotę 1.047.960, 22 zł tytułem kapitału; kwotę 27.684,82 zł tytułem odsetek za opóźnienie obejmujące okres do dnia 27 lutego 2007 r.; kwotę 831.476,75 zł tytułem odsetek od przeterminowanego kredytu (tzw. odsetki karne) za okres od dnia 28 lutego 2007 r. do dnia 19 lutego 2014 r. oraz kwotę 6.518 zł tytułem kosztów postępowania. Pozostałą kwotę (nadwyżkę) pozwany Bank przekazał powodowej Spółce.

Sąd Apelacyjny uznał, że skoro w umowie kredytu nie wyłączono - w wypadku wypowiedzenia umowy - uprawnienia do naliczania odsetek od kredytu przeterminowanego, ani też nie przewidziano ich ustalenia w sposób inny niż wskazany w § 3.05 ust. 4 umowy kredytowej, to pozwanemu Bankowi nadal (po upływie terminu wypowiedzenia umowy) należały się takie odsetki, a więc wyliczone według stawki zmiennej, odpowiadającej dwukrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Sąd Apelacyjny uznał, że nie było podstaw do

przyjęcia, że taki sposób naliczania odsetek miałby wiązać strony tylko w okresie obowiązywania umowy kredytowej. Wypowiedzenie jest sposobem zakończenia stosunku zobowiązaniowego na przyszłość, ale nie powoduje – podkreślił ten Sąd - całkowitego ustania skuteczności wszystkich postanowień umownych. Strony umowy kredytowej, korzystając ze swobody zawierania umów, uzgodniły sposób postępowania w razie jej wypowiedzenia i pozostawiły w mocy postanowienia dotyczące odsetek. Jako podstawę ich pobierania Sąd Apelacyjny wskazał art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z § 3.05 ust. 1 - 5 i § 6.01 ust. 2 tiret piąty umowy kredytowej.

Według Sądu Apelacyjnego stanowisko strony powodowej pozostaje w sprzeczności z racjonalną wykładnią istoty umowy kredytu oraz prowadzi do nieuzasadnionego pozbawienia pozwanego uprawnienia do naliczania tzw. odsetek od kredytu przeterminowanego (tzw. odsetek karnych) tylko z tego powodu, że umowa została wypowiedziana przez pozwanego Bank, zaś jej postanowienia nie zawierają odnoszącego się do tej sytuacji i odmiennego od przyjętego w § 3.05 ust. 4 umowy kredytowej postanowienia w przedmiocie odsetek. Stwierdził ponadto, że nie zostały przekroczone stawki odsetek maksymalnych przewidziane w art. 359 § 2¹ k.c., a nawet gdyby przyjąć, że pozwany mógł naliczać tylko odsetki ustawowe, to w dniu wytoczenia powództwa stopa odsetek ustawowych wynosiła 13%, a więc była wyższa od dwukrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP, które w dniu sporządzenia bankowego tytułu egzekucyjnego wynosiło 11%. Bez dokonywania matematycznych działań można zatem *a priori* stwierdzić, że kwota odsetek zatrzymanych przez pozwanego Bank jest niższa od tej, jaką uzyskałby z tytułu odsetek ustawowych. Ubocznie Sąd Apelacyjny zauważył, że powódka nie kwestionowała tożsamości sposobu naliczania odsetek wskazanego w klauzuli wykonalności, jaką opatrzone wydany przeciwko niej bankowy tytuł egzekucyjny.

Na skutek skargi kasacyjnej wniesionej przez powodową Spółkę, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 7 marca 2017 r. uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 lipca 2015 r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy stwierdził, że brak jest dostatecznych ustaleń obejmujących relewantne okoliczności dokonania oceny w zakresie prawidłowości stanowiska Sądu Apelacyjnego odnośnie do wykładni postanowienia przyjętego w § 6.01 tiret piąty umowy kredytowej w brzmieniu: „niezwłocznego zwrotu

wykorzystanego kredytu z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z kredytu” oraz jego związku z postanowieniem zawartym w § 3.05 ust. 1-5 umowy. Sąd Najwyższy ponadto wskazał, że wszelkie postanowienia umowy, wprowadzające odstępstwa od ogólnych zasad rozliczeń stosunków zobowiązaniowych, powinny być sformułowane jednoznacznie.

Sąd Najwyższy zauważył, że Sąd drugiej instancji pominął okoliczność, że jeżeli kredyt został wykorzystany w całości, a termin trwania umowy, wyznaczony terminem płatności ostatniej raty upłynął przed wypowiedzeniem, czynność wypowiedzenia powinna być poddana ocenie w aspekcie prawnej skuteczności (art. 75 prawa bankowego).

Odnosząc się do zarzutu skargi dotyczącego związania sądu tytułem wykonawczym wydanym przeciwko powodce, Sąd Najwyższy stwierdził, że w analizowanym wypadku przelew był powierniczą czynnością prawną i miał na celu zabezpieczenie kredytu. Z datą wymagalności roszczeń wynikających z umowy kredytu wierzytelność przeszła z majątku cedenta (powodowej Spółki) do majątku cesjonariusza (pozwanego Banku), jednakże cesjonariusz mógł zrealizować wierzytelność tylko w zakresie, jaki był rzeczywiście niezbędny dla pokrycia roszczenia o zwrot kredytu, a resztę zobowiązany był wydać cedentowi. Przelew na zabezpieczenie ma charakter kauzalny, co oznacza, że w tej relacji podmiotowej istnienie podstawy prawnej przysporzenia, wysokość wierzytelności, zakres realizacji zabezpieczenia określał stosunek podstawowy łączący cedenta i cesjonariusza (umowa kredytu) oraz wynikające z tego rzeczywiste, właściwie wyliczone zobowiązania strony powodowej, a nie zakres tytułu wykonawczego wydanego w innym postępowaniu. Sąd Najwyższy ocenił jednak, że zagadnienie dopuszczalności rozliczenia między stronami środków pobranych przez pozwanego Bank z tytułu zabezpieczenia kredytu przy zastosowaniu innej stopy procentowej odsetek uchylało się na tym etapie postępowania spod kognicji Sądu Najwyższego.

Sąd Apelacyjny po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 27 września 2017 r., oddalił apelację powódki. W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie jest konieczne dokonywane oceny wypowiedzenia umowy kredytu w aspekcie jej prawnej skuteczności w świetle art. 75 prawa

bankowego, ponieważ w sprawie nie zachodzi sytuacja wypowiedzenia umowy po upływie okresu jej trwania, wyznaczonego terminem płatności ostatniej raty.

Sąd Apelacyjny uznał, że roszczenie o zapłatę kwoty 831.476,75 zł z tytułu odsetek karnych naliczonych od wartości kredytu wykorzystanego przez powoda i postawionego w stan wymagalności na skutek wypowiedzenia umowy kredytu, nie podlega ocenie w płaszczyźnie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 405 k.c.), ponieważ podstawą rozliczenia między stronami jest umowa przelewu i powiązana z nią kauzalnie umowa kredytu. Źródłem roszczenia związanego z nieprawidłowym rozliczeniem jest stosunek zobowiązaniowy wynikający z tych umów. Odnosząc się do kwestii, jakiego rodzaju odsetki należały się pozwanemu Bankowi w związku z postawieniem wykorzystanego kredytu w stan wymagalności wskutek wypowiedzenia umowy kredytu, przyjął, że Bankowi przysługiwały odsetki ustawowe, zaznaczając, że roszczenie o zapłatę odsetek karnych nie jest innym roszczeniem banku od roszczenia dotyczącego rozliczenia stron po wypowiedzeniu umowy kredytu.

Porównując wartość odsetek ustawowych i karnych, które pozwany Bank naliczył, Sąd Apelacyjny wskazał, że odsetki karne zamykają się w kwocie 831.476,75 zł, natomiast odsetki ustawowe – liczone od tych samych kwot – dają razem kwotę 947.767, 51 zł. Biorąc pod uwagę przedstawione wartości, Sąd Apelacyjny wskazał, że pozwany – w rozliczeniu umowy przelewu i umowy kredytu – mógł zatrzymać wartość wyższą od wartości wyznaczającej wysokość roszczenia dochodzonego przez stronę powodową. Z przytoczonych względów, uznając powództwo za bezzasadne, a wyrok Sądu pierwszej instancji za trafny, oddalił apelację.

Od ponownie wydanego przez Sąd Apelacyjny wyroku z dnia 27 września 2017 r. powodowa Spółka złożyła skargę kasacyjną, którą oparła na podstawie naruszenia art. 65 w zw. z art. 481 § 2 k.c., art. 414 k.c., art. 405 k.c. i art. 471 k.c., a także art. 398²⁰ k.p.c. Wnosiła o uchylenie zaskarżonego wyroku i wydanie orzeczenia co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem sprawy jest roszczenie o zapłatę kwoty 831.476,75 zł, którą pozwany Bank – według strony powodowej – bezpodstawnie zatrzymał, realizując uprawnienia z umowy przelewu zabezpieczającej wierzytelności pozwanego Banku wynikające zawartej przez strony umowy o kredyt. Powodowa Spółka, uzasadniając powództwo nie zakwestionowała skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu, podniosła natomiast zarzut, że pozwany Bank po rozwiązaniu umowy kredytowej nie mógł naliczać odsetek według zasad przewidzianych dla przeterminowanego kredytu (§ 3.05 umowy kredytowej), bowiem z upływem terminu wypowiedzenia powodowa Spółka była zobowiązana tylko do „niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z kredytu” (§ 6.01 ust. 2 tiret piąty umowy kredytu).

W umowie kredytowej strony uzgodniły zasady oprocentowania (odsetki), po pierwsze – od kredytu spłacanego terminowo (§ 3.04), po drugie – od kredytu spłacanego nieterminowo, nazwane w umowie „odsetkami od kredytu przeterminowanego” (§ 3.05), po trzecie – po wypowiedzeniu umowy od podlegającego niezwłocznemu zwrotowi wykorzystanego kredytu wraz z „odsetkami za okres korzystania z kredytu” (§ 6.01 tiret piąty).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art.398²⁰ k.p.c. przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy, uchylając poprzedni wyrok Sądu Apelacyjnego stwierdził, że brak jest dostatecznych ustaleń obejmujących relewantne okoliczności dokonania oceny w zakresie prawidłowości stanowiska Sądu Apelacyjnego odnośnie do wykładni postanowienia przyjętego w § 6.01 tiret piąty umowy kredytowej w brzmieniu: „niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z kredytu” oraz jego związku z postanowieniem zawartym w § 3.05 ust. 1-5 umowy. Sąd Najwyższy ponadto wskazał, że wszelkie postanowienia umowy, wprowadzające odstępstwa od ogólnych zasad rozliczeń stosunków zobowiązaniowych, powinny być sformułowane jednoznacznie.

Sąd Najwyższy wskazał, że w wypadku wypowiedzenia przez bank umowy kredytu na skutek jej naruszenia przez kredytobiorcę ustaje obowiązek banku udostępniania kolejnych transz kredytu oraz *powstaje* uprawnienie do rozliczenia

kredytu już wykorzystanego przez kredytobiorcę. Sąd Najwyższy wskazał ponadto, że: po pierwsze, wierzytelność banku dotycząca rat uiszczonych w terminie przed rozwiązaniem umowy ulega definitywnemu umorzeniu; po drugie, rozliczenie rat niespłaconych w terminie określonym harmonogramem, których termin wymagalności przypadają przed rozwiązaniem umowy, następuje - o ile strony wyraźnie nie postanowią inaczej - na dotychczasowych zasadach określonych w umowie, łącznie z odsetkami pobieranymi od kredytu przeterminowanego. Nie można mówić o wygaśnięciu obowiązku zapłaty odsetek, w sytuacji, gdy przed rozwiązaniem umowy doszło do niewłaściwego wykonania zobowiązania, polegającego na naruszeniu przez dłużnika obowiązku, odnośnie do którego zastrzeżone były takie świadczenia uboczne; po trzecie, pozostała kwota wykorzystanego kredytu, której termin płatności nie nadszedł, staje się wymagalna z chwilą rozwiązania umowy i powstaje obowiązek jej zwrotu w wysokości nominalnej. Wobec tego, że co do tej kwoty nie doszło do opóźnienia ani zwłoki dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego, nie mogą mieć zastosowania odsetki od kredytu przeterminowanego.

Sąd Apelacyjny, będąc związany tak przedstawionym stanowiskiem Sądu Najwyższego, odstąpił od poglądu wyrażonego w poprzednio wydanym w tej sprawie wyroku i uznał, że w świetle postanowień umowy kredytowej łączącej strony bankowi, w razie wypowiedzenia tej umowy, nie należą się odsetki od kredytu przeterminowanego, o których mowa w § 3.05 umowy kredytowej. Takie odsetki przewidziane zostały w umowie stron – jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku uchylającego wyrok Sądu Apelacyjnego - na wypadek uchybienia datom zwrotu spełnienia świadczeń wskazanych w harmonogramie spłat kredytu. Sąd Apelacyjny dokonując wykładni oświadczeń woli wyrażonych przez strony w § 6.01 tiret piąty umowy kredytowej uznał, że nie jest ono precyzyjne co do tego, jakiego rodzaju odsetki należą się bankowi w razie wypowiedzenia umowy kredytu. Z tego względu należało zastosować art.359 § 2 k.c., z którego wynika, że jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe.

Przyjęte przez Sąd Apelacyjny stanowisko o możliwości naliczania przez pozwanego Bank na podstawie § 6.01 tiret piąty umowy kredytowej odsetek

ustawowych, nie budzi zastrzeżeń. Aby dojść do takiego wniosku nie ma jednak powodów odwoływania się do „braku precyzji” powołanego paragrafu umowy. Jeżeli strony postanowiły w nim, że po upływie okresu wypowiedzenia umowy pozwany Bank będzie uprawniony zażądać od powodowej Spółki „niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z kredytu”, to nie może budzić wątpliwości, że to uzgodnienie umowne dotyczy odsetek za okres korzystania z kredytu po wypowiedzeniu umowy, dotyczy więc kwoty kredytu, której termin płatności nie nadszedł. W odniesieniu do takiej sytuacji Sąd Najwyższy w wyroku uchylającym wyrok Sądu Apelacyjnego wydanym po raz pierwszy w tej sprawie, wyraził pogląd, że skoro co do tej kwoty nie doszło do opóźnienia ani zwłoki dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego, to nie mogą mieć zastosowania odsetki od kredytu przeterminowanego.

Kierując się tym poglądem, którym związany był nie tylko Sąd Apelacyjny, ale jest nim związany także Sąd Najwyższy w składzie obecnie rozpoznającym skargę kasacyjną, należało dojść do wniosku, że w omawianej sytuacji, którą strony przewidziały w § 6.01 tiret piąty umowy kredytowej, pozwany mógł naliczać tylko odsetki ustawowe.

W ustalonych okolicznościach sprawy jest to okres od dnia 28 lutego 2007 do dnia 19 lutego 2014 r. Skoro wysokość odsetek ustawowych była – jak wykazał Sąd Apelacyjny - wyższa od odsetek od przeterminowanego kredytu (tzw. karnych) – to pozwany Bank w rozliczeniu umowy kredytowej i umowy przelewu mógł zatrzymać kwotę, która stanowi przedmiot sporu w niniejszej sprawie.

W świetle powyższych rozważań powołany w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 398²⁰ k.p.c. oraz art. 65 k.c. w zw. z art. 481 § 2 k.c. uznać należało za nieusprawiedliwiony.

Zarzut naruszenia art. 405 k.c. oraz art. 471 w zw. z art. 414 k.c. przez ich niezastosowanie skarżący oparł na założeniu, że pozwany Bank rozliczył kredyt i zatrzymał wynikające z tego rozliczenia środki pieniężne niezgodnie z umową kredytu, co miałoby oznaczać, że nastąpiło to „w warunkach braku podstawy prawnej przysporzenia” po stronie Banku. Tę tezę skarżący uzasadnił w skardze kasacyjnej następująco: „Uprawnienie do naliczania odsetek od kredytu

przeterminowanego przysługiwało Bankowi wyłącznie w przypadku zaistnienia przesłanki kredytu przeterminowanego. W przypadku niepowstania tejże podstawy do rozliczenia, rozliczenie umowy kredytu w oparciu o postanowienia umowy przelewu uznać należy za bezpodstawne”. Z przytoczonego stwierdzenia wynika, że strona powodowa potwierdza zasadność przyjętej przez Sąd Apelacyjny oceny, że sporna kwota 831.476,75 zł. nie stanowi odsetek od kredytu przeterminowanego, w przeciwnym razie musiałaby przyznać, że ich pobranie przez stronę pozwaną było uzasadnione.

Sąd Apelacyjny uznał, że wspomniana kwota 831.476,75 zł stanowi odsetki ustawowe, które przysługiwały pozwanemu Bankowi, jako wierzytelność wynikająca z umowy kredytowej, zabezpieczona umową o przelew (§ 6.01 tiret piąty). Idąc śladem rozumowania skarżącego należałoby dojść do sprzecznego z treścią umowy kredytu wniosku, że po wypowiedzeniu umowy kredytu, Bankowi przysługiwałoby uprawnienie do żądania jedynie „zwrotu wykorzystanego kredytu” bez jakichkolwiek odsetek, mimo że postanowienie umowy kredytowej w § 6.01 tiret piąty, które dotyczy sytuacji po wypowiedzeniu umowy stanowi, że „zwrot wykorzystanego kredytu” następuje „wraz z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z kredytu”. Nie może więc być wątpliwości, że za „okres korzystania z kredytu” należy rozumieć okres po wypowiedzeniu umowy. Skoro za ten okres Bank nie mógł – jak przyznała strona powodowa – naliczać odsetek od „przeterminowanego kredytu”, to Sąd Apelacyjny, dokonując trafnej interpretacji § 6.01 tiret piąty umowy kredytowej uznał, że odsetkami, o których mowa w tym postanowieniu umownym, są odsetki ustawowe. Podniesiony w skardze zarzut naruszenia art. 405 k.c. oparty na założeniu, że przysporzenie po stronie Banku odbyło się bez podstawy prawnej nie znajduje zatem usprawiedliwienia.

Zarzut naruszenia art. 471 k.c. uzasadniony został stwierdzeniem, że pozwany, realizując uprawnienia cesjonariusza mógł to uczynić „tylko w zakresie, jaki był rzeczywiście niezbędny dla pokrycia roszczenia o zwrot kredytu, a resztę zobowiązany był wydać cedentowi”. Skarżący konsekwentnie zatem uważa, że Bank po wypowiedzeniu umowy kredytowej, poza zatrzymaniem kwoty odpowiadającej wysokości nominalnej kredytu, nie mógł zatrzymać spornej kwoty w wysokości naliczonych odsetek, a skoro to zrobił to wyrządził stronie powodowej

szkodę. Wobec tego, że taka argumentacja zbieżna jest z wywodem strony powodowej zakwestionowanym przez Sąd Najwyższy przy ocenie zarzutu naruszenia art.405 k.c., nie ma powodów oceny tej powtarzać. Dodać jedynie należy, że według postanowień umowy o przelew wierzytelności tylko z chwilą spłaty wszelkich należnych od dłużnika kwot umowa o przelew wygasa, a „nie wykorzystane na spłatę należności Banku, stają się z powrotem własnością Cedenta” (§ 6 ust.2 umowy). Zatrzymanie zatem przez pozwany Bank należności z tytułu – jak ostatecznie przyjął Sąd Apelacyjny - odsetek ustawowych, a więc należności wchodzących w zakres „wszelkich należności”, wynikających z rozliczenia kredytu, nie może oznaczać wyrządzenia szkody stronie powodowej.

Z przytoczonych względów należało skargę kasacyjną oddalić (art. 398¹⁴ k.p.c.).